

עין משפט
נר מצוה

ז א ב מיי פֿינץ מהל' עומאל
ממ הליו:
ח ג ד מיי פֿינץ מהל' כלס
הל' עיו:
ה ו ז מיי פֿינץ מהל' סהדרקין
הליו' ופֿינץ שס הלסס ט:
י י"א מיי פֿינץ שס הלסס ופֿינץ
הל' יאן סמו עשין ו טושע:
חורמ קר י סער: ב'
י"א ז מיי שס ופֿסן סמו שס
טושע שס עס יא:
ח ופֿינץ פֿינץ מהל' עמוד הליו'
טושע חורמ קר י סער ו ופֿי
ג סער יא:

תום' הרא"ש

יש בו עצם ואין בו ציפוי
מטמא במגע ובמשא אבל לא
באהל. ותימה דבפ' אלו מומין
(דף מה) [ואת דאמר] דמשום
עצם כשעורה נגעו בה אמאי
טמא כשנוגע בכשר ואינו נוגע
בבעצם. וכת' משום די דא שומר
דאה אדמרינן אי שומר
לוטמא מורדה היינו להוציא
אבל להוציא שומא יש שומר
הא רב הוא דאמר בפ' העור
ההורטב דאין די לפחות מכות
ואין נאמרו לפחות מכפול.
ורבינו הגדול דהא היינו רב
וי"ל דגורו חכמים פחות
מכשעורו אטו מולדעמים יש
בעצם כפול והביש מכסה.
א"י גורין נגיעת בשר אטו
נגיעת עצם א"י גורין נגע אטו
משא: כל' הטמא מדרס מטמא
טמא. ומאפי' הוא פשוט כלי
עץ דאין ראוי לקבל טומאה
כיון דהוי' אלהים מקבל טומאה
דליפניו ליה מפנין כל חנוני
שטוריים חבוב דלמען אהוב
שאניו יכול ליגע לחונן לפי'
שפיחן צר ובהיטט נמי לא
מטמו להיטטו (בע"י) [ולפינן]
מקרא דאשר יגע בו חוב ואינו
שאניו בא כלל מנגע אלא
לכלל משא אע"י דראוי לנגיעת
שער הוב. בת"כ לפינן דשער
החוב נטמא מהנוגע בכשר הוב
וכיון שאנו רשאי לנגיעת בשר
אינו מטמא בשער. ותימה כלי
חרס המוקף צמיד פתיל אל
יטמא בהיטט דאין ראוי
לנגיעת. ולעיל בפ"ק אמרינן
שטמא מטת לעת שבוירה
וארמ"י דצמיד פתיל חשוב בא
לכלל מנגע לפי שפועל יפיתח
אע"י דגבי קולית נבילה
אמרין מחוסר נקיבה כמחוסר
מעשה ואע"י דחשב עליו
לנקובר אינו מטמא במשא
שאני דהם נטמא אינו עומד
לינקב אלא ע"י מחשבה אבל
צמיד פתיל טמא עומד לינקב
וה"ה דמצי למיעבד ק"ו מסא
תורקובטפין גדולים דלא מטמו
מדרס ומטמו טמא מת אלא
דינחא ליה למינקט טמא קטנים
שטורין כלל טומאת הוב
ואע"י דטמאין במעיינות הוב
נהי דבעינן הוב אל מטמו
משום דבשר הוב אינו לנגיעת
בשר מ"מ ורקו דכתיב בהאי
וכי ירוק הוב כהורו פשיטא
ליה דלא עינין דאין ראוי
לנגיעת בשר מ"מ שטוריס מכל
טומאות המחבורות לזב: מפני
שטמאם בוב אינו דין שיהא
טמא במת. ותימה כלי חרס
המוקף צמיד פתיל ויכתי
שטמאם בוב וטורח במת. ואומר
ר"מ דלא שייך לעשות ויכתי
מצמיד פתיל דכה"ג שהוא
טמא אבוב הדין טמא במת דמה
שהוא בהיטט היינו משום דהוי'
כאילו עבד זב כהורו דאי הוה
מגנו שהוא וכלל הדין ואמר הו'
היטטו ובמת נמי אה הי כות'
מת כהורו היה טמא: לא יאיתוי'
ממור. קאמר אמאי לא קאמר
לאיתוי' בעל מוס שפסול לדיני'
ונשטמו משום ונשטול אהך
בדומין לך כדאיתא בפ' עשרה
יחסין ובפ' אחד ריני ממות'
מפיק ליה מכחש שב"ד מניקוס
בצדק כן מניקוס מכל מניקוס.
ולמאן נמי לאיתוי' אשה
שכשירה לדיני ממונות כמו
שנמרש לקמן ופסולו לדיני'
ונשטמו מאתר וי"ל דלא מיידי

מזמ:

יֵשׁ בּוֹ עֵצָה וְאִין בּוֹ צַפּוֹרִין מְטַמָּא בְּמַנֵּה וּבְמִשְׁא אַבָּל לֹא בְּחֹלֶה.
צפ' י' אלו מומין (בכורות מה). אית דמפרש טעמא גזירה שאינה
נאספת על גב היד אטו נאספת אכל צהאל המת לא גזרו דעבדי
היכרא דלא לישרוף עליה תרומה וקדשים ואית דאמר משום דעלם
כשעורה צנה גב ותימה להאי טעמא
אחאי נטמא צננע כשנוגע בצפר
ואינו נוגע בעלם דאי משום דצפר
הוי יד ושומר לעלם האמר רב צפרק
העור והרוטב (חולין דף קיט:) דלין
יד לפחות מכזית ואין שומר לפחות
ממכסול ורבינו הגדול דהכל היינו
רב ויש לומר דגזרו חכמים אטו
לפעמא דיש בעלם כפול אי נמי נגיעת
צפר אטו נגיעת העל אם גזרו מגע
אטו משא: בל המטמא מדרם.
היינו מק"ו דפינן קטנים וצפ' כיצד
הרגל (צ"ק דף כה:) פירשנו:

תנינא חדא דימנא. תימא מחי

תנא במתני' אע"ג דתנא לה דברותא
אחרייתי דקתני^ט כל שזוח חייב צפא
חייב צמעשר כו' ושמעין לה ממתני'
במסכת פאה (פ"א מ"ד) דקתני לקטתו
לחלוד ומכיוון לקיום וצמעשר לא
תמי ליה וכן^י כל שחייב צראשית הגו
ממתני' צמח ושמעין לה ממתני' יו
לדראשית הגו וכל שיש לו ציורו יו
שצביעת שמעין נמי ממתני' דשביעית
ויו"ל דלא פריך אלא אדרב יהודה
דממאי הוצרך למימר לאתויי ממזר
הבא והתם^י והשתא אתי שפיר דלא
קאחמר דהיא דסנהדרין (דף ט'
ל'א) לאתויי חלל דכשר לדיני ממונות
ופסול לדיני נפשות דתמן התם^י (דף
ט"ז) ואין כשר לדיני נפשות אלא מן
המשיאין לכהונה אלא לא פריך אלא מן
כ"י אס על רב יהודה וארבי יהודה לא
מצי לשנוי דחדא לאתויי חלל דמלישנא
דסיפא דאחד דיני ממונות דקתני
דאין כשר לדיני נפשות אלא מן
המשיאין לכהונה משמע אבל כשר
לדיני ממונות ולכל הפחות מוקמינן
לאחלל דכשר וז"ל דרב יהודה אלא
דאין כשר לדיני נפשות דגב וממזר כשיים לדיני
ממונות דפסולין לדיני נפשות שמעין
ממתני' דהתם וגרסינן הכא כמו
שש פסרים דגרסי דסנהדרין (דף
ט"ז) אי אשמועינן גר משום דרואי לבא
דבקהל כו' ואי אשמועינן ממזר דבא
ממזרה כשרה להכי כשר לדיני ממונות
לאמזל גר צימא לא וז"ג איפכא כמו
דסנהדרין פסרים אלא אשמועינן גר
משום דבא מטיפה פסולה ולכן פסול

[illegible][illegible]

בא סימן פרק ששי נדה

ר' יהודה אומר. לא כך נזדקקין אותה דהא קולא הוא דלחיד' דחמין להו לשולים אימא עיילי מיא לגוה אפילו בנקב קטן חלל הכי נדקקין ליה כופא פי הקדרה לתוך העצירה קודם שיתן המים ואח"כ נתן המים בעצירה עד שיהו מים לפני על שוליה אם נכנסה בידוע כו'.

אם האור מעמידה. שלא יאם המסקה בידוע שנקב קטן הוא ואינו ראוי להכניס משקה: **שפאור מעמיד.** אפילו נקב גדול: **רמז.** גמלים ואפ"ר בוערים: **היה טורד טיפה אחר טיפה.** כלומר וזו נמי בדיקה אם נתן לתוכו מים והן יוצאין טיף אחר טיף בידוע שכונס משקה: **ה"ג מאי איכא בין תנא קמא לר' יהודה גיטות ע"י הדחק איכא בינייהו.** לת"ק הוי גיטות דפרישית: **יש בו צפורן.** ואפי"ר הוי יתרה כגון אלכנז שחית: **מטמא בנגע ובמשא ובחלל.** דהיינו אבר חשוב ואפי"ר ליכא כוונת בשר מטמא בחלל דקי"ל האברים אין להן שיעור בפי' יואל דופן (עליל דף מג.)

חזן זו נפוכין נח הוי חצר ומיני
 מטמא במגע ובמשא דקין עלם
 כשעורה ששרי יד זו עלם: ואינו
מטמא בזהל עד גז' לדיחא כוית **בזהל**
 דקיימא לן [בגרות מא'] עלם כשעורה
 מטמא במגע ובמשא ולא בזהל ואי איכא
 כוית בשר ודלי מטמא דהא איכא כוית
 מן המת ואי לאו יתרה היא ודליא
 מטמא משום אבר בזהל ואע"ג לדיחא
 כוית בשר דאפילו היד הואר' לקמן
 דאי נספרת על גז' כוית איכא אבר
 רבינו הגדול ר"ע: על גז' הדין
 שאינה עומדת בשורת האלכזרות:
לפסוי סאה וסרקב שאינן מדרס
 הוצ' לטמא אדם וכלים אבל טמאין
 הם עומתא מנע הוצ' להיות ראשונים
 ובמת נעשין אז הטומאה: מי שמוחד
 לישיבה. הוא דלוי אז הטומאה
 דכמיז יכנס בגדינו וגו': **במתין**
 כל הרהוי לדון דיני נפשות. כ"ש
 שהוא כשר לדיני ממונות: **גמ'**
לפסוי ממזר. דכשר לדיני ממונות
 ופסול לדיני נפשות: **דכרמי** (בפסאדדין
 לו:) כולן יפה רעתי [ש"ס: ע'] גר. נמי
 כשר לדיני ממונות: **לפסוי סומא**
באש מעיניו. דכשר להעיד ואינו כשר
 לדון אבל בשמי עיניו אפילו לעדות
 פסול דכמיז (ויקרא ה) או ראה:

רבי

הכשר לדון כשר להעיד ויש שכשר להעיד ואינו
 יי מאי א"ר יוחנן לאתויי סומא באחת מעיניו ומני
 רבי

כדפרישנא: **לְאֶתוֹי** מִמּוֹר. וּלְאֶת וּמֵאִי לֹא קָאָמַר לְאֶתוֹי זַע
 (דף ק לו): וּבְרִישׁ מֵלוֹת חֲלִילָה (יבמות דף קא). כֵּשֶׁם שְׂבִית דִּין מִנוּקִין
 אֵימָת בִּי זֶה בּוֹרֵר (פסהדרין דף מו): דִּפְרִיךְ וְהָא עַד זֶוּמָם דִּלְיִי
 קִמְיִירִי: **חֲדָא** לְאֶתוֹי גַּר. מִשְׁמַע דְּכֶשֶׁר אַע"ג דְּלִין אִמּוּ מִיִּשְׁרָאֵל
 ל וּמֵינִי בְּפוֹרְסִי דְּבַבֵּל דְּכִין אֵיהִם מִיִּשְׁרָאֵל מִקְרַב אֲחִיק קִרְיַנָּה בִּיהִל
 אֲבָל לֹא חֲצִיר דְּבֵר תּוֹרָה וְהָא אִמּוּ מִיִּשְׁרָאֵל דִּן אֶפְלִיזוּ יִשְׂרָאֵל
 חֲזַר גַּרְדִּין מִמּוֹתוֹת דִּן אֶפְלִי יִשְׂרָאֵל וְלֹא דְּבִרְכָּה עֲשֵׂה יוֹסֵפִין (קדושין
 פולין ורמיה) הֲכַל כְּשֵׁרִין כֹּ' וְאִמַר רַב יְהוּדָה לְאֶתוֹי מִמּוֹר וּמֵאִי קוֹשִׁיא
 יִרִי בְּגַר שְׁאֵמוּ מִיִּשְׁרָאֵל הוּא אִתִּי שְׁפִיר וִי"ל דְּשֹׁאֵנִי מִמּוֹר דְּכִין דְּלִאֲבִי
 יֹא דְּעֵינִן מִקְרַב אֲחִיק וּמִמּוֹר מִקְרִי שְׁפִיר עֵלִיק דְּבֵא מִזְרַע יִשְׂרָאֵל
 הָא דְּתֵיבָא בְּחוּסְפָתָא אִין עֲמֵדִין מִלָּךְ אֵלָּא מִן הַמִּשְׁאִיל לְכַוּנָה
 רִיבִיכּוּתָא בִּין גַּר לְמִמּוֹר אַע"ג דְּחִלּוּקִין זֶה מִזֶּה כְּדִפִּי נֶקֶט כְּרִיכּוּתָא
 יִת חֲלִילָה (יבמות דף קא): דֹּא"ל רַב שְׁמוּאֵל בְּרִי יְהוּדָה לְרַב יְהוּדָה
 בְּ שְׁמוּאֵל הֵינּוּ בְּנוֹ שֶׁל רַב יְהוּדָה הַיְדוּאֵה דְּלִמַר בְּפִקֵּךְ קִדּוּשִׁין
 שְׁוֹן דְּקָאָמַר וְהָא גַּר אֵינֶה מִשְׁמַע דְּהוּא עֲלֻמָּה תִּגְמִיר וְכִין לֵאמֹר לֵאמֹר
 שְׁוֹן דְּחֲלִילָה וְכֵן גַּר לֵאמֹר הֵיךְ בְּרִיר לִינִן וִי"ל דְּקַבְּלוּ עֲלֵיהֶם
 הֵסֵם אִי נִמִּי הֵסֵם לְחֵלִילָת גְּרִים מִיִּירִי וְאִין לְהֶאֱרִיךְ כֹּאן יוֹתֵר:

אבותיו משוטטו הרבים וכו' למימרא דלא מוקמינן פסולין לדינא והתנן הכל כשרין קולו כר' ואי
 נקטה הל' היינו דוקא לרוב דרמתינן ב' גו' דל' דבני חמור לא שיד פלוגין בי שישא ק"ו
 וכן תיבאי ואמר מישאיר וכו' ומיפסל שישא ק"ו משכילי מי חמור וכו' דקסבר גו' ומזמור
 ג' פרישתי כ' מ' קט' צרכיבא דשיכיל לא פריזי לבי כל הוריה ממתניתין שאין יחולקו לו מפרשי
 ויתומיה וכו' האט דכשרה יתן דכתיב ואלה שמעתי את אשכנזי וכו' בדבורה ואמרנו מי ואלה שמעתי
 ואשה לאיש לכל עונשין שבתורה וכו' היכי הא? קרא איירי בידיונן איירי נמי בדינינן כדרדישין לפנאי
 כדכתיב איירי וכו' ופסלה לדינא בדבורה איירי שביעת עדותו. ולי' דה"ל לא איש כשר קולו
 ככלל בדינוין א' נמי בכלל. בדבורה מלמדת ישיא ישראל א' מנחם בנתיבא כל עולמי עליתם

מסורת הש"ס

(בטורות מה.) (ב) שבת נט.
ה. כג. (א) סנהדרין כז: ודף
(ד) סנהדרין לב. לו: קדושין
(הוריות ד: ד.) (ה) [סנהדרין
, (ו) (ז) בס"א: רבי, (ז) (ז"ל
ייתא], (ח) ז"ל מומין אלו,
[לקמן ג.] (י) [לקמן נא:].
ע"י רש"א ומהר"ם, (ט) [דף
לב.],

מורה אור השלם

וַיֵּשֶׁב עַל הַכְּלִי אֲשֶׁר יֵשֵׁב
וְהַזֵּב יִכְבֵּס בְּגָדָיו וְרֹחֶץ
סֻמָּא עַד הָעֶרֶב:
וַיִּקְרָא טו ו

הגהות הב"ח

תוֹם' ד"ה תנינא וכו' כדמק
ואין הכל כשרים לדון
נפשות וכו' דקמני דאין
כשרים לדון דיני
ות: (צ) ד"ה חדא וכו' דהא
דרשינן עליך:

מוסף רש"י

[illegible]

יום' הרא"ש (המשך)